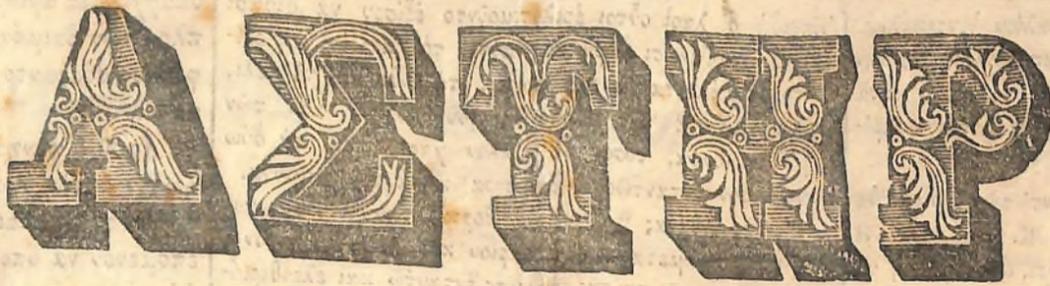

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑ.

Ἐπί τῆς Σύρου Δραχ. 22
Ἐπί τῆς Ἑλλάδος » 26

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΣ

Διὰ τὰς Διατριβάς τὸν στίχ. λ. 25
Διὰ τὰ Δικαστικά τὸν » λ. 15
Διὰ τὰς Εἰδοποιήσεις Δραχ. 6

ΤΩΝ ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ,
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΛΕ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἡ Γερουσία παραδεχθεῖσα τὴν πρὸς τὸν Β. Λόγον ἀπάντησιν μετὰ τὴν τροπολογίαν ἣν ἐπρότεινεν ὁ Γερουσιαστής Κ. Ψύχας, ἐπαρουσίασεν αὐτὴν διὰ τῆς ἐκλεχθείσης ἐπιτροπῆς εἰς τὴν Α. Μ. ἀντιφωνήσασαν τὰ ἑξῆς:

« Ἐκ τῆς ἀπαγγελθείσης ἤδη ἀποκρίσεως τῆς Γερουσίας μαθητῶν ἀσμένως ὅτι αὕτη συμπεριζέται τὰ ὅσα ποῖα ἐξέφρασα αἰσθητὰ ἐν τῷ λόγῳ μου, καὶ ὅτι προθύμως θέλει συμπράξει εἰς τὴν διὰ Νόμου ρύθμισιν τῶν διαφόρων ἀντικειμένων ἄτινα ὑπέδειξα ὡς ἀναγκαῖα. »

« Ἐλπίζω δὲ ὅτι ἡ Γερουσία σύμφωνος πρὸς τὸν ὑψηλὸν αὐτῆς προορισμὸν θέλει ἔχει ἀείποτε ὁδηγὸν τῆς ἐνεργείας τῆς τὰ ἀληθινὰ τοῦ ἔθνους συμφέροντα. »

— Ἡ δὲ Βουλὴ ἐπελήφθη τῆς συζητήσεως τοῦ ἐφεξῆς σχεδίου ἀπαντήσεως πρὸς τὸν Β. Λόγον.

Βασιλεῦ!

Συνηγμένοι περὶ τὸν Θρόνον, μετὰ ζωηρῆς ἀγαλλιάσεως, ἀντιφώνησαν οἱ ἀσπαστὰς τοῦ αἰουρηκτοῦ, τὰ ὅποια πληροῦσι τὴν πατρικὴν τῆς ἡμετέρας Μεγαλειότητος καρδίαν.

Ἡ Υ. Μ. συγχάρισα δι' ἡμῶν τὸ ἔθνος, διότι καὶ κατὰ τὰς ἀρτι περαιωθείσας βουλευτικὰς ἐλογίας ἀπέδειξε πραγματικῶς, ὅτι ἡ ἐλευθερία τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων ἐξάσκησις συμβιβάζεται ἀκριβῶς μετὰ τὴν διατήρησιν τῆς δημοσίου τάξεως, παρέχει καὶ αὐτῆς πολὺτιμον τεκμήριον τῆς φιλοστοργίου μεριμνῆς, μετ' ἧς ἐπικοινωνεῖ καὶ ἐνθαρρύνει τὴν κατὰ τοὺς Συνταγματικούς θεσμούς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ πορείαν.

Ἀσμένως ἐπληροφόρηθημεν ὅτι αἱ σχέσεις τῆς Υ. Μ. μετ' ὅλων τῶν ξένων Δυνάμεων εἰσὶ φιλικαί.

Ἡ μελετωμένη παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τῆς Υ. Μ. ἐπιπέφυκτος διαπραγματεύσεως μετὰ τῶν ἐγγυητῶν τοῦ ἀνέμου Δυνάμεων, πρὸς ὀριστικὴν τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἔθνους διευθετήσιν, εἶναι μέτρον ὄχι μόνον ὑψηλῆς προνοίας, ἀλλὰ καὶ ἀπαραιτήτου ἀνάγκης, καθὸ συνδεόμενον μετὰ τὴν δημοσίαν τοῦ τόπου πίστιν καὶ μετὰ τὴν εὐρύθητον τῶν οἰκονομικῶν ἡμῶν πραγμάτων πορείαν. ἔχουμεν τὴν ἀδιάσειστον πεποίθησιν, ὅτι αἱ εὐεργέτιδες Δυνάμεις, ἐμπνεόμεναι ἀείποτε ἀπὸ τὰ αὐτὰ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἐμνήναι αἰσθητὰ, θέλουσι δώσει εἰς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος διαπραγματεύσειν ταχὺ καὶ αἰσιον πέραν καὶ καθὸς μέχρι τοῦδε ἐνέβλεψαν εἰς τὸ ἀνεπαρκὲς τῶν πόρων τοῦ Κράτους οὗτο καὶ εἰς τὸ μέλλον, ἐν τῇ φρονήσει αὐτῶν καὶ τῇ δικαιοσύνῃ, θέλουσι λάβει ὑπὸ σκέψιν τὰς πολυειδεῖς ἀνάγκας ἔθνους μάλιστ' ἀναγεννωμένου, μετὰ πολυετῆ καταστρεπτικὴν πόλεμον, καὶ ἐπομένως συναίνεσι εἰς λύσιν τοῦ ζητήματος τοιαύτην, ὡστε εἰ αὐτῆς, ὄχι μόνον νὰ μὴ διακινδυνεύσῃ ἡ μεταξὺ τῶν πραγματικῶν ἐσόδων καὶ τῶν ἀναπορευόντων ἐσόδων ἰσορροπία, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ διακυβηθῇ ἡ περαιτέρω ζωογόνησις τῶν πηγῶν τοῦ Δημοσίου πλούτου, ἧτις καὶ μόνη δύναται νὰ παραγάγῃ τὸ ἐκατέρωθεν ἐπιδιωκόμενον ἀποτέλεσμα. Καὶ μολονότι ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην τὸ ἤδη ζητούμενον ποσὸν εἶναι ἐπαισητόν, οὐχ ἦττον ὅμως ἡ Βουλὴ ἀναγνωρίζουσα μετ' εὐγνωμοσύνης, ὅτι εἶναι μικρὸν σχετικῶς πρὸς τὸ ἐτήσιον ὀφειλόμενον, θέλει ἐπιψηφίσει προθύμως τὴν αἰτηθεῖσάν τινος πιστώσιν.

Τὸ περὶ νέου φορολογικοῦ συστήματος καὶ περὶ τελείας ἐκασφαλίσσεως τῆς ἐθνικῆς περιουσίας νομοσχέδιον, τοῦ ὁποῦ ἡ Βουλὴ ἐκτιμᾷ τὴν σπουδαιότητα, θέλει εἰσῆλθαι ἀντικειμένον ἐμβριθῶς μελέτης.

Ὁ περὶ δήμευσης νόμος κατέχει ἐν τῇ διοικητικῇ νομοθεσίᾳ ἴσην ἀλθῶς περίβλεπτον. Αἱ ἐπ' αὐτοῦ μεταρρυθμί-

σεις, ὅσας ἡ πείρα ἀπέδειξεν ὠφελίμους πρὸς ἐκασφάλισιν τῶν δημοτικῶν ἐλευθεριῶν, διὰ τῶν ὁποίων κραταιοῦνται τῶν ἐθνῶν ἡ πολιτικὴ ὑπαρξίς καὶ πρὸς ἀκριβῆ καὶ πιστὴν τῆς δημοτικῆς περιουσίας διαχείρισιν, ἐξ ἧς πηγάζει τῶν δήμων ἡ πρόοδος καὶ εὐδαιμονία, θέλουσιν ἐξετασθῆ μετ' ἐπιστασίας.

Τὰ ἀναγγελθέντα παρὰ τῆς Υ. Μ. νομοσχέδια περὶ τελειοτέρου ὀργανισμοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, περὶ βελτιώσεως τοῦ περὶ ἀπογραφῆς νόμου, περὶ στρατιωτικῆς ποινικῆς νομοθεσίας, περὶ μέτρων ὑπὲρ τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν τῶν ὑπαξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν τοῦ κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν στρατοῦ, ὁ ἀστυκὸς νόμος καὶ ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ 1861, καὶ ἅπαντα ἐν γένει αἱ προτάσεις, αἱ παρουσιασθησόμεναι πρὸς ὄφελος τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας, καὶ πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς κοινῆς εὐημερίας, θέλουσιν ἐπισύρει τὴν σύντονον ἡμῶν προσοχὴν ἀλληλοδιαδόχως.

Τὸ πρὸς τὰ δικαιώματα ἀλλήλων σέβας εἶναι ὁμολογούμενος, Βασιλεῦ, ὁ ἀπαραίτητος ὅρος πάσης τελειότητος ἐνεργείας ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τοῦ ἔθνους. Ἡ Βουλὴ θέλει σεβασθῆ μετ' εὐλαθείας τὰ ὑπὸ τοῦ θεμελιώδους νόμου διαγραφόμενα ὅρια.

Οὕτως, αἱ πατρικαὶ εὐχαί, οἱ εὐγενεῖς τῆς Υ. Μ. πόθοι ὁσημέραι ἐκπληροῦνται ἡ Ἑλλάς, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Θρόνου καὶ τῶν ὑπαρχόντων ἐλευθεριῶν θεσμῶν, προβαίνει ἡσυχῶς καὶ ἀσφαλῶς εἰς τὸ στάδιον τῆς ὑλικῆς καὶ ἠθικῆς προόδου. Ἡ πρὸς τὴν Υ. Μ. ἀγάπη καὶ ἐμπιστοσύνη τοῦ λαοῦ ὑπάρχει ἀκαταμάχητος, ὁ δὲ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς πατρίδος ὑφιστάμενος ἐνδότητος σύνδεσμος καθίσταται ἐπὶ μάλλον γλυκὺς καὶ ἀδιάλυτος.

Ἡ Βουλὴ ἐπικαλεῖται ἐγκαρδίως ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας Μεγαλειότητος, τοῦ ὕψιστου τῶν εὐλογίας.

Ἡ Ἐπιτροπὴ

— Κατὰ τὴν ἀπελευθερωθεῖσαν ἐβδομάδα ἐγεννήθη ἐν τῇ ἄνω Πόλει Σύρου παρὰ πτωχῆς τινος γυναικὸς παιδίον ἐκτραυματικόν, ἧτοι, καθὸς ἐλάβομεν πληροφορίας σταθεροῦμενον χειρῶν, φέρον μικρὸν καὶ δυσαναλόγους πόδας καὶ μορφὴν δεκνύουσαν συγκεχυμένα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου καὶ λίαν παραμορφωμένα. Τὸ νεογέννητον τοῦτο ἐκτραυμάζει μέχρι τοῦδε.

— Ὁ Διευθυντὴς τῆς Αστυνομίας Ἐρμουπόλεως ἐδημοσίευσεν προχθὲς αὐστηρὰν ἀπαγορευτικὴν Διαταγὴν κατὰ τῶν τυχερῶν παιγνιδίων καὶ ἰδίως τῶν χαρτοπαιγίων. Ἐάν, ὡς ἐπληροφόρηθημεν, ἡ ἀπαγόρευσις ἐδημοσιεύθῃ κατ' ἐντολὴν τοῦ ἐπι τῶν Ἐσωτερικῶν Κ. Ὑπουργοῦ, περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὴν Β. Κυβέρνησιν ἡ πρόνοια ἣν ἐλάσεν ὑπὲρ τῆς ἡσυχίας τῶν οἰκογενειῶν καὶ τῆς ὑποστηρίξεως τῆς δημοσίας ἠθικῆς, διότι ἡ ἀθῶα διὰ παιγνιδίων διασκέδασις περιήλθεν εἰς ἀσύμμετρον κατάρχησιν ἐπιφέρουσαν καθελκυστὴν λυπηρὰ ἀποτελέσματα, καθῶς ἐν τοῖς ἀνεξαρτήτοις καὶ εὐκαταστάτοις μνημόνοις καὶ ὑπερσοῦσι καὶ πένητες γίνονται θύματα τῆς ἀπερισκεψίσεως τῶν καὶ αἰτίων οἰκογενειακῶν ἐνοχλήσεων καὶ ἀναιδῶν. Εἶθε νὰ ἐπέλθῃ διὰ τῶν μέτρων τούτων ἡ προσήκουσα θεραπεία ἧς περιμένομεν νὰ ἴδωμεν τὸ ἀποτέλεσμα καὶ ἐνεκα τούτου ἀπέχομεν ἀπὸ πάσαν πλεονέκτησαν ἐξήγησιν ἐπὶ τοῦ παρόντος.

— Τὸ δένδροκαμειὸν τοῦ ἐν Ἀθήναις Βοτανικοῦ κήπου εὐεργέτης καὶ ἐξακολουθεῖ εὐεργετῶν τὰς διαφόρους ἐπαρχίας τοῦ Κράτους δι' ἀποστολῆς παντοειδῶν δένδρων καλλίστης ποιότητος καὶ μικροτάτης τιμῆς. Χάρεις εἰς τὸν κήπον τοῦτον ἡ δένδρουτεία πανταχοῦ ἐπολάλαπασιάσθη καὶ ἐπλουτίσθη δι' ἀξιολογίων καρποφόρων δένδρων. Εἶναι καλὸν ὡστε ἡ Β. Κυβέρνησις νὰ λάβῃ πρόνοιαν ὑπὲρ τῆς συντηρήσεως καὶ ἐπιμελήσεως τοῦ διορίζουσα ἱκανὸν Διευθυντὴν τὸν ὁποῖον πρὸ πολλοῦ στερεῖται, ἀφοῦ ἀπεμακρύνθη ὁ φιλόπονος καὶ ἱκανὸς Κ.

Χαιρέτης ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς εἶναι σπουδαῖον, ἐθνικὸν ἀντικείμενον καὶ τούτου ἕνεκα δὲν πρέπει νὰ παραμεληθῇ οὐδὲν συντελοῦν εἰς αὐτὴν μέτρον.

— Αἱ Ἐορταὶ τῶν Χριστουγενῶν διήλθον ἐν πλήρη ἡσυχίᾳ κατὰ τὰς παραμονὰς διένειμεν ὁ ἄνθρωπος τοῖς πτωχοῖς Δραχ. 2500 πρὸς ἀνακούφισιν τῆς δυστυχίας τῶν.

— Ἀποχαιρετοῦμεν εὐχαρίστως τὸ ἀνεπιστρεπτὸν ἀπερχόμενον ἔτος 1859, διότι διὰ τὴν Πόλιν μας ποσῶς δὲν ἦτον εὐχάριστον ἕνεκα τῆς κατ' αὐτὸ ἀπραξίας τοῦ ναυτικοῦ καὶ Ἐμπορίου καὶ τῆς ἐνσκυψάσεως ἐπιδημίας ἧτις ἀπεδεκάτισαν ἱκανὰς ἐκατοστάδας παιδιῶν καὶ κατεπίκρανεν ἀείρους καρδίας. Εἶθε τὸ ἔτος 1860 εἰς ὃ εἰσιέλθομεν ἀποθῆ εὐτυχέστερον.

— Κατὰ τὰς τελευταίας ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰδήσεις ἐπροσφέροντο ἀπὸ τοῦδε διὰ τὴν ἄνοιξιν ναυλοὶ φράγκων 4.4 — 50 ἐκ τοῦ Δουναβίου καλὸς οἰωνός.

— Μᾶς γράφουσι ἐκ Ῥόδου, ὅτι κατὰ συνέπειαν τῶν οἰκονομικῶν μέτρων τὰ ὅποια ἐσχάτως ἀπεφασίσθησαν παρὰ τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως ἡ θέσις τοῦ γενικοῦ Διοικητοῦ τῶν Ὀθωμανικῶν Νήσων ἐδρεύοντος ἐν τῇ Ῥηθείᾳ Νήσῳ, κατηργήθη καὶ ἀντεκατεστάθη δι' ἀπλοῦ Διοικητοῦ ἧτοι ἀντὶ Βαλῆς ὀνομασθῆ Μουτσαῦρ κατὰ συνέπειαν ὁ μέχρι τοῦδε Πασσᾶς ἐν Ῥόδῳ ἀντεκατεστάθη ὑπὸ τοῦ Ἀχμέτ - Ἀττά Μπέη, ἀνθρώπου ἀνικάνου, ὡς φρονοῦν κοινῶς, διὰ τὴν σπουδαίαν ταύτην θέσιν. Ἐν τῇ Ῥηθείᾳ Νήσῳ προσωρμίσθη κατὰ τὴν ἀπελευθερωθεῖσαν ἐβδομάδα τὸ Ἀγγλικὸν Ἀτμόπλοιον Μεδίον φέρον τὸν ἐν Σμύρνῃ Βρ. Πρόξενον Κ. Μλόντ καὶ δύο ὑπαλλήλους τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἀγγλικῆς Πρεσβείας, προερχομένου; ἐξ Ἀτταλίας ὅπου μετέβησαν πρὸς ἐγκαθίδρυσιν τοῦ νεοδιορισθέντος ἐκεῖ Ὑποπροξένου Σάνδισσον καὶ πρὸς ἀνάκρισιν τῶν πράξεων καὶ παραβάσεων τῶν ἀποδοιδόμενων εἰς τὸν πρῶτον Πράκτορα.

— Διὰ Βασιλ. Διατάγματος διορίσθη Δήμαρχος τῶν ἄνω Σύρου ὁ Κ. Ἰωάννης Ξανθάκης καὶ πρῶτος Πάρεδρος ὁ Κ. Ἰω. Στεφάνου. Ὁ Κ. Ξανθάκης πιστεύομεν ὅτι θελεῖ δικαιοῦσι τὴν ἐλογίην του δι' ἀγαθῶν πράξεων καὶ πρὸ πάντων διὰ τῆς ἐκτελέσεως δημοσίων ἔργων ὧν ἀπόλυτον ἔχει χρεῖαν ὁ ἄνθρωπος Σύρου, οὐδέποτε μ-μνηθεῖς τὸ παράδειγμα τοῦ ὁμοῦρου Δήμου Ἐρμουπόλεως ὅστις γιγαντιαίως προβαίνει εἰς πᾶν ἀγαθόν. Δὲν ἐνοσοῦμεν βεβαίως νὰ παραλληλίσωμεν τοὺς Δήμους τούτους, διότι τὰ μέσα τοῦ ἐνὸς στερεῖται ὁ ἕτερος, ἀλλ' ἐντὸς τῶν δυνατέων του νὰ πράξῃ τι καὶ ὁ δῆμος Σύρου, διότι πολὺ ὀπίσσω μὲν.

— Εὐχαρίστως ἀνεγνώσαμεν εἰς τὸν Φιλόπατριον, ὅτι ὁ ἀξιότιμος Κ. Οὐάις Πρέσβυς τῆς Βρετ. Κυβερνήσεως παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ ἐπισταμένως μελετήσας τὴν Διοικητικὴν ἡμῶν Νομοθεσίαν, ὑπέβαλεν εἰς τὸ ἀρμόδιον Ἑλληνα Ὑπουργεῖον, ἐπὶ τῆς κατοχῆς, τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐμβρυθίων κρίσεων καὶ ἐρευνῶν του δι' ὧν ἀνέπτυξε τὰς ἐλλείψεις καὶ τὸν τρόπον τῆς θεραπείας τῶν, ἰδίως δὲ τῶν ἀστυνομικῶν Νόμων. Τὰ ἔργα ταῦτα τοῦ Κ. Οὐάις ἀμεληθέντα ἕκτοτε, ἐλήφθησαν ἤδη σπουδαίως ὑπ' ὄψιν παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Κ. Παλαμίδου μέλλοντα νὰ καθοδηγήσῃ τὰς μελετωμένας ἐνεργείας τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

— Αἱ τελευταῖαι ἐξ Ἑuropῆς εἰδήσεις συγκεφαλαιοῦνται εἰς τὰ ἑξῆς:

Ἀμφιβολία ὑπάρχουν ἂν ἡ Σύνοδος θέλει συνῆλθαι καὶ πότε, οἱ λόγοι τῆς ἀορίστου ταύτης ἀναβολῆς εἶναι ἄγνωστοι· εἰκάζεται δὲ ὅτι προσέρχεται ἐξ ἀσυμφωνιῶν τῶν Δυνάμεων. Ἀποτέλεσμα τῆς ἀναβολῆς εἶναι ἡ ἐπ' ἀόριστον ἀναβολὴ τῆς εἰς Πάρισον μεταβάσεως τοῦ

Πρίγκιπος Γιορτζακόφ και το Κορδιναλλου Αντωνέλλη. Η απάντησις του Αυτοκράτορος Ναπολέοντος εις την προσφώνησιν του Διπλωματικού σώματος το όποιον κατά την 1. του έτους προσέφερε τας συγχαρητηρίους του, εκρίθη ως σκοτεινή, μάλλον δε ειρηνική.

— Ο Κ. Βαλέβσκις παρήγγηλ, άντ' αυτού διαφύσθη ό τώος έν Κωνσταντινουπόλει Πρόεδρος Κ. Τουβανέλ. Η παραίτησις του Κ. Βαλέβσκις σχέσιν έχει, ως λέγεται, με το περί Πάππα φυλλάδιον το όποιον ό Υπουργός ούτος ήτο γνώμης ν' αποδοκιμάσθι ό Μηνύτωρ και απέτυχεν.

— Ο Β. Κυριόσος Πάτριος λεμβοπηγός παραλαβών τον δωδεκαετή άνεψιόν του τη 27 Δεκεμβρίου μηνός, μετέβη κατά την Αζόλιμον της Νήσου μας προς άλλειυσιν ιχθύων, μετά δε την επιστροφήν του, σφοδρού νότου πνέοντος, άνετραπή ή λέμβος του, αλλά δεν εδυσθίσθη ό λεμβοπηγός κολυμβητής επιτήδειος ών, κατώρθωσε να διασώσθι και τον εκυτόν του και τον φίλτατόν του άνεψιόν, όν επανέθεσεν επί της τρόπιδος (καρένας) της λέμβου, καθ' ήν στιγμήν διήρχετο εκείθεν πλοϊον Γαλαξειδιώτικον, όν το πλήρωμα ίδόν μακρόθεν τούτους έσπευσε πάρευτα από φιλικήρωπιάν προς βοήθειάν των και διέσωσεν άμφοτέρους όποι και την λέμβον, αλλά επειδή ό παλις άνανισθητούσεν είτε εκ του φόβου, είτε εκ του ψύχους και του καταποθέντος θαλασσιού ύδατος, οι νύκται, άντι να τον εκβάλλωσι και μεταφέρωσιν εις το Νοσοκομειον, τον επρέμασαν άνάποδα δια να έμεινι δήθεν το ύδωρ και άντι του ύδατος, ήμεσε την τελευταίαν πνοήν του ό άτυχής παις, επελθούσας, ως φρονό, εγχεραλικής αποπληξίας.

— Εν τη Αύγη των Αθηνών άνεγνώμεν μετά λύπης, ότι ό επί των εκκλησιαστικων ύπουργός Κύριος Θ. Α. Ζαΐμης εύρίσκειται εις την δυσάρεστον θέσιν του να παραιτηθι του ύπουργείου, δια το έν τη Γερουσία γεγονός το άκουσμα τουτο ελύπησεν ένταυθα πάντα νοήμονα πολιτήν και θέλει δυσαρεστήσει τα μέγιστα το κοινόν της Ελλάδος ως δεν άμυριβάλλομεν, εάν ό μη γένοιτο ήθελε πραγματοποιηθι, διότι ό Κ. Ζαΐμης εκτός του ιστορικού όνόματος το όποιον φέρει ως άξιος γόνος του αιδίου Πατρός του, έχει και τας άρετάς εκείνου και έδειξεν άρκετην ικανότητα, σύνεσιν και αληθή πατριωτισμόν και ως Βουλευτής και ως ύπουργός, ήδη κατά τα τελευταία συμβάντα ώστε ή Α. Μ. ό Σ. ήμών Βασιλεύς ήθελε πάξει έργον άξιον της ευχαριστήσεως πάντων των υπηκόων του εάν δεν αποδεχθι την αίτησιν ταύτην του Κυρίου Ζαΐμη, ήτις βεβαίως προήλθε από άκραν φιλοτιμίαν. Είθε όλοι οι ύπεργοί να συνασθλιώσιν, το έν τη Γερουσία περιστατικόν και να ζητήσωσι την δεουσιν ικανοποίησιν παρά του Κυρίου Προέδρου, διότι τσοσούτον παρηνώρισε το καθήκον του. Εν τούτοις επαναλαμβάνομεν και πάλιν να είπωμεν, ότι ή διατήρησις του Κ. Ζαΐμη εις το ύπουργειον της Παιδείας είναι αναγκαιοτάτη και δια τουτο ελπίζομεν εις την πατρικήν μέριμναν του Σ. ήμών Βασιλέως, ότι θέλει διασκεδάσει τας αναρρομενάς βραδυργίας, και επιφέρει την δεουσιν εις το ύπουργειον άρμονίαν.

— Η Βουλευτική εκλογή της Επαρχίας Θήρας μόλις προήλθε έτελειώσεσ' καθ' αυτήν εξελέγησαν ως Βουλευται οι Κύριοι Δελένδας, Μακαζίνης και Βαρβαρίτος άποτυχόντες του ενός των υποψηφίων, του Κ. Ιγγλέση. Οι εκλεχθέντες Βουλευται έβρυσαν ένταυθα και την προσοχή Κυριακήν άπεργνοται εις Αθήνας.

— Ω; εκ της ύστερας ήμών, με πολλήν εύχαρίστησιν της ψυχής μας μαυθάνομεν συνεχώς ότι ό έν Κωνσταντινουπόλει επιτετραμμένος τα της Ελλάδικής Πρεσβείας Κ. Η. Α. Ζάνος μεγίστην δεικνύει ικανότητα και πολιτικήν σύνεσιν εις τας ρεταξύ της Ύψ. Πύλης και των Ελληνικών συμφερόντων διαφοράς, και ότι εφευκνύει εις έαυτόν την αγάπην όλων των Πρεσβευων, ως εκ του τρόπου του και της εύγενούς συμπεριφοράς του. Αλλά εκείνο το όποιον ιδιαιζόντως τιμώ αυτόν είναι, ότι ούδέ κεραϊάν αφήνει να προσβληθώσι τα κυριαρχικά δικαιώματα του Σ. ήμών Βασιλέως και της οποίας αντιπροσωπεύει φιλάτης ήμών Πατρίδος. Είθε ό τρόπος και τα αισθήματα του Κ. Ζάνου γίνωσι παράδειγμα και προς τους άλλους, έξωτερικούς έν Τουρκία υπαλλήλους δια να αναλάβη ή Πατρις ήμών τον πρόποντα και παρά τοις Οθωμανοις σεβασμόν. Τα αυτά μαυθάνομεν και περί του Κ. Παλαιολόγου Προέδρου έν Κωνσταντινουπόλει.

ΕΠΙΝΟΜΙΣ.

Κατά τον τελευταίον αιώνα Γερμανός τις, έγραψε περί των φιλοδωρημάτων της 1. του χρόνου, και προχωρεί εις την περι αυτών έρευναν μέχρι των Ρωμαίων, αλλά ήδύνατο να έβρη το έθος τουτο όμοίως και εις την ιστορίαν των Ελλήνων, των Ιουδαίων και των Περσων.

Επειδή οι λαοι ούτοι έφιλοτιμούτο εξίσου να δίδωσι και να λαμβάνωσι δώρα κατ' αυτόν τον καιρόν, περιορίζοντο δε μάλιστα εις τας όπώρας, τα άνθη και το μέλι, ως τα ήδύτατα της φιλοπονίας του γεωργού και των άργων προϊόντα, τσοσόν δε μάλλον χαριέστερα τα δύο πρώτα όσον καταντώσι σπανιώτερα κατά τον χειμώνα.

Εις τας Αθήνας ή δημοτελής έορτή των Άνθεστηρίων συμπύπτουσα μεταξύ Φεβρουαρίου και Μαρτίου ήτον ό καιρός της κοινής ταύτης ευθυμίας ένταυθι και ελευθεριότητος τότε ήνοιγότο οι πίθοι του οίνου, όθεν και ή ήμερα εκλεϊτο πιθουρία. Αλλ' οι καλοί συμπολίται του άγαθού Πλυτάρχου περισσότερον, ως φαίνεται, σεβόμενοι τον Βάχχον ως συμπατριώτην, την έτίμησαν έτι μάλλον με το όνομα του άγαθού δαίμονος, ως καθιερωμένην όλόκληρον εις την αγαλλίσειν. Δικαιώς δε ή ακόλουθος, λεγομένη χόσος, είχε το εξάϊετον προνόμιον να ευχαριστή τους Έλληνας, επειδή κατ' αυτήν έπινον άμυστι και ό άριστέων εις τον τερπνόν τουτον άγώνα ελάμβανεν άξιον του πλεονεκτήματος έπαθλον στέφανον κατά τινας μεν χρυσούν, κατ' άλλους δε από θαλαρά φύλλα τεχνηέντως συμπεπλεγμένα, ως επίμετρον δε του βραβείου και σύμβολον του είδους της νίκης έδίδετο εις αυτόν και άμφορεύς οίνου. Τότε και οι σοφισταί, ταυτόν ειπέιν οι διάσκαλοι της νεολογίας έδέχοντο, κατά τον Αθηναϊον, δώρα από τους μαθητάς ή δε εύρροσύνη ήτο τσοσόν εξαπλωμένη, ώστε και οι δούλοι περιεφέροντο ελευθεροι και συμπεραίνομεν τσοσόν οι δυστυχεις έλυπούτο άκούοντες εις το τέλος της πανηγύρεως την πικράν ταύτην είδησιν « θύραξεν Κάρες, οϊκέτ' άνθιστήρια » (Αρισ. Σχ. έν άχαρ. Πλούταρ. Συμπ. ήσυχ. Σουΐδας.)

Η προκειμένη έορτή κατάγεται κυρίως από τους Ρωμαίους, ως πληροφορεί δια των εξής ό Πρωδιανός « Νέου μεν γάρ έτους της επισύσης έμειλλεν άρχασθαι ήμέρας σέβουσι δε την έορτήν οι Ρωμαίοι Κρόνια προσαγορεύοντες την τε του έτους και την ιερομηνίαν άγοντες και δεξιούσθαι άλλήλους έν τούτη μάλιστα, νομισμάτων τε αντιδόσει και κοινωνία των γης και θαλάσσης κλπ. » Η έορτή αυτή ήτον εκ των αρχαιοτέρων της Ρώμης, επειδή Τίτος Τάτιος βασιλεύς των Σαβίνων, γενεαλογουμένων από την Λακεδαίμονα, δεχθείς ως άγαθόν οϊωνόν θηλούς δένδρον κομμένον από το άλσος της Σπρήνας, θεάς της ισχύος (εκ του Έλλην. σπρηνης) καθέρωσε το έθμον τουτο, και εκτοτε δεν έπαυσαν οι Ρωμαίοι φιλοδορούμενοι με φοίνικας, σύκα και άλλους τοιούτους γλυκεϊς καρπούς, σύμβολον ήδέους και τερπνού βίου. Αλλ' ή άπλότης αυτή δεν ήτο δυνατόν να διατηρηθι, αφού τα ήθη διεφθάρσαν. Όθεν άντι φυσικών προϊόντων έπροσέφερετο άργυρος και χρυσός και λίθοι πολύτιμοι και διάφορα της τέχνης κατασκευάσματα οι δε Αυτοκράτορες κατήντησαν να δέχωνται ως φόρον τα τοιαύτα δώρα και άν ποτε ήσαν άπόντες αυτά προσεκομίζοντο εις το Καπιτώλιον από τους συγκλητικούς, τους ιππεις και τον λαόν. Επειδή δε ή τοιαύτη φιλοφροσύνη εξήκολούθει καθ' όλην την εβδομάδα ό Τιβέριος την περιώρισεν εις την πρώτην ήμέραν, και τότε πάντες έφιλοτιμούτο να φωνώσι γενναίοι και ελευθεριοί ως μαρτυρεί ό Τίβουλος (έλεγ. Α. Βιβλ. Γ.)

Προσφέροντες δε πολύτιμα νομίσματα οι Ρωμαίοι κατά τους αυτοκρατορικούς χρόνους δεν παρημέλουν τους καρπούς και το μέλι, καθώς και ήμεις με τα λιθοκόλλητα πολλάκις κοσμήματα συμβιβάζομεν και διάφορα ζαχαρικά την πολυτέλειαν δηλ. με την γλυκύτητα.

Η Συνθήκη της Επετειού φιλοδωρίας ταύτης επικρατεί και εις την Ελλάδα, καθώς και εις διάφορα άλλα μέρη και ιδίως μεταξύ των χριστιανών. Εν τη Ελλάδα δε ήδη τα μεν χρηματικά δώρα, τα λεγόμενα Αγιουσασιλιάτικα ή μποναμάδες περιορίσθησαν εις τους υπηρέτας και υπηρετρίας, τα δε, συνιστάμενα εις γλυκίσματα και διάφορα παιγνίδια εις τα παιδιά. Εν Αθήναις δε ιδίως τηρούν το σύστημα της ανταλλαγής δώρων κατά την πρώτην του έτους την και αρχιχρονίαν και πρωτοχρονίαν λεγομένην, μεταξύ συγγενών, φίλων, μεμνηστευμένων κλπ.

Ό,τι δε από την Ρώμην εκπηγάσει ή συνθήκη αυτή ως έρρήθη, μαρτυρεί και ή λέξις σπρήνα σημαίνουσα του νέου έτους τα φιλοδωρήματα, διασωθείσα εις πολλά μέρη και όνομαστι εις τας Νήσους Κέω, Πάτμον κλπ.

Ίθου ό εκφωνηθείς Λόγος υπό του Κ. Παγίδα κατά την τελεσθεισαν υπό των Κρητών μνήμην των έν Κρήτη μαρτυρησάντων άγιών δέκα μαρτύρων.

Την πολυθαύμαστον Κρήτην τιμήσωμεν, την εξανθήσασαν άνθη τα τίμια, τους μαργαρίτας του Χριστου μαρτύρων τους άκρέμονας, δέκα γάρ

υπάρχοντες αριθμώ οι μακάριοι πάσαν την μυσίον των δαιμόνων κατήσχυαν, διό και τους σταν φάνους έδέξαντο Μάρτυρες Χριστου οι καρτεράτατοι.

Αφού ό πονηρός της Ελλάδος δαίμων υπεδάλωσεν αυτήν υπό τους κατακτητικούς όνυχας των αετών της πάλαι κοσμοκράτορος Ρώμης, ήτο έπόμενον να υποδουλώσθι και την βασιλίσειαν του Αιγαίου, την μεγαλόνησον Κρήτην. άν και πολλαλά έτη μετά την υποδουλώσιν της λοιπής Ελλάδος, ήγειρε μετ' όλιγορίας την υπερήφανον αυτης κεφαλήν και περιεφρόνει τας άπειλάς της ατιτωμένη αυτην ότι συμμαχεί εναντίον της με τον Μιθριδάτην, δεσμίους απήγαγε τους χους της επί των κεραιών και των Ιστών κρεμάτους εις τους λιμένας της.

Εμάνησαν οι συγκλητικοί της Ρώμης εις το άκουσμα τουτο, άσυνειθιστοι ν' άκούωσιν άλλο, είμη Οριάμβους και νίκας των κατακτητικών δόλων των, καθ' όλον σχεδόν τον τότε γνωστόν κόσμον, και ό Κυίντιος Μέτελλος άπεστάλη με δεκαπλασίας δυνάμεις, δια να τιμωρήσθι την υπερήφανον αυτην γωνίαν της γης, ήτις έτόλμησε ν' άντιτάξθι τον ήρωϊσμόν και την άνδριάν της εις την κυρίαρχον των εθνών, και δια της τόλμης της να νικήσθι τους στρατηγούς και ναυάρχους της.

Οι Λασθένης και Πανάρης, περιφανείς της Κρήτης στρατάρχαι, υπεδέχθησαν τον Μέτελλον μετά των υπ' αυτους άνδρειών της Κρήτης πολεμιστών αποβίβασθέντα εις τα παράλια των Χανίων και τρία κατά συνέχειαν έτη έφιλονείκουν βήμα προς βήμα εις τους ξένους κατακτητάς την γην της πατρίδος των, άξίως της φήμης και του όνόματος της. ότε μεν επιτιθέμενοι κατ' αυτών, ότε δε πολιορκούμενοι εις τα όχυρώματά των. Τσοσούτην δε σταθερότητα και επιμονήν έδειξαν οι Κρήτες κατ' έκείνον τον πόλεμον, ώστε και τα ούρα των κτηνών πολιορκούμενοι έπινον, αλλά δεν υπετασσοντο ζώντες ή εκουσίως προς τους άλλοφύλους τουτους δεσπότας.

Η άσύγκριτος υπεροχή, τέλος πάντων, και των στρατών και των μέσων της κοσμοκράτορος, έβεβαίωσε τους Κρήτας μετά τριετή πεισματώδη και αίματηρον πόλεμον, ότι άδύνατον είναι να άνθέξωσι περαιτέρω εις τους άνεξαντλήτους λεγεώνας της Ρώμης, αλλά δια να στερηώσιν τον Μέτελλον (ένεκα της ωμότητος και άπανθρωπίας του) της φήμης και των βραβείων, άτινα προσεδόκα δικαίως, εάν ούτος άνεδεικνύετο μέχρι τέλους ό της Κρήτης κατακτητής, μετεκαλέσαντο εκ της Ασίας τον εκεί πολεμούντα Πομπήτιον και παρεδόθησαν εις αυτόν εξήντα έννέα έτη πρό Χριστου.

Εκτοτε ή Κρήτη διατέλει υπό την δυναστικήν κυριαρχίαν της Ρώμης δια των άνθυπάτων αυτης, καταδιωκόντων άπηνώς και δια μυρίων βασάνων τον κατ' εκείνους τους χρόνους άναφανέντα επί της γης προς σωτηριάν του άνθρωπίου γένους χριστιανισμόν. Διακόσια δε τεσσαράκοντα και έννέα έτη από της έν σάρκου οικονομίας του Σωτήρος ήμών, Δέκιος όπολύς την μαυνίαν και το κολάζειν χριστιανούς άπάντων βιαότατος αυτοκράτωρ, τότε της Ρώμης, Δέκιον άλλον όρώνυμον αυτώ και όμοιον κατά την Οθριωδίαν και την καταδίωξιν των χριστιανών, διώρισε της Κρήτης Ανθύπατον, όστις δεν άρρησε μέσον άπανθρωπίας και ωμότητος, το όποιον δεν μετεχειρίσθη προς άνεύρεσιν και τιμωρίαν των έν Κρήτη υπαρχόντων, Χριστιανών ους δια μυρίων βασάνων και ωμοτήτων απέκτεινεν. εξαθρόνισεν τα μέλη, άντιτρέφων τας κεφαλάς, καιών αυτους δια σιδήρων πεφυρακτωμένων, στρεβλόνων τας χείρας και τους πόδας αυτών, εξορύτιων τους όφθαλμούς, και έσα ή φαντασία των δαιμόνων ήδύνατο να επινόησθι δεινά κατ' αυτών μετερχόμενος, δια να εξομώσασι την εις Χριστόν πίστιν των. Αλλ' εις μάτην διότι σταθεροί και ακλόνητοι ένεκαρτέρουν του μαρτυρίου τον θάνατον.

Ερμούπολις, τήν 1 Ιανουαρίου 1860.

βαλάν ένα εντός της νομίμου διατυπώσεως δώση εγγυησιν περί της πληρωμής του ετέρου από 21 Σεπτεμβρίου του 1859 εκ δραχμῶν 1620 γραμματίου μετά των τόκων αὐτοῦ πρὸς 12 τοῖς 0(0) κατ' ἔτος ἀπὸ τῆς ὑπερμερείας ἐν ἀρκέσει καταδικάζει αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως νὰ πληρώσῃ καὶ τὸ ποσὸν τοῦ γραμματίου τούτου καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα μετριοσθέντα εἰς δραχμὰς καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως ἀντίγραφον δὲ αὐτῆς μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν ἐκοινοποιήθησαν πρὸς αὐτὸν ἕνα ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν εἰρημένον Δ. Κ. Μπαζέον δραχμὰς 1620 μετὰ τοῦ τόκου αὐτῶν πρὸς 12 τοῖς 0(0) ἀπὸ τῆς 20 Μαΐου ε. ε. ἐξοφλήσεως τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 36 διὰ ἀπόγραφα ἀντίγραφα ἀντιγραφὴν ἕως ἐπιδοτήριον καὶ παραγγελίαν δρ. 8, νὰ τοῦ χωρηγήσῃ ἐγγύησιν περὶ τῆς πληρωμῆς τῶν ἐτέρων δραχμῶν 1620 καὶ τοῦ τόκου αὐτῶν ἀπὸ τῆς ὑπερμερείας ἧτοι ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ δευτέρου γραμματίου καὶ εἰς ἐναντίαν περίστασιν νὰ τοῦ πληρώσῃ καὶ τὰς δραχ. ταύτας μετὰ τοῦ τόκου των, ἀλλ' οὗτος δὲν ἐσημμοφόθη εἰς τὴν ἐπιταγὴν οὔτε τὴν ἐγγύησιν ἐδῶκεν ὡς τοῦτο ἐξάγειαι ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 850 καὶ ἀπὸ 10 Αὐγούστου ε. ε. ἀποδεικτικῶν ἐπιδόσεως τοῦ Κλητῆρος τοῦ Εἰρηνοδίκου Θήρας Γ. Μπαρῶν, δυνάμει δὲν τῆς ἀνωτέρου ἐκτελεστικῆς καὶ τελεσιδικίου ἀποφάσεως τοῦ ἐμπορικοῦ τμήματος τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν καὶ τῆς ἀπὸ 29 Ἰβρίου ε. ε. ἐγγράφου πληρεξουσιότητος καὶ παραγγελίας εἰς ἐμὲ τὸν ὑποφαινόμενον Δικαστ. Κλητῆρα ἕνα μεταβῶ εἰς Θήραν καὶ ἐνεργήσω ἀναγκαστικὴν κατάσχασιν ἐπὶ τῶν εἰς τὴν ἀπὸ 10 Ἰουνίου ε. ε. περίληψιν προσημειώσεως ἀναφερομένων ἀκινήτων κτημάτων τοῦ ὀφειλέτου Μαρίνου Γαβαλά κειμένων εἰς τοὺς δήμους Θήρας καὶ Καλλιστῆς. Σήμερον τὴν 21 Ὀκτωβρίου 1859 ἡμέραν Τετάρτην συνοδεύεις ὁ ὑποφαινόμενος Κλητῆρ τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν Ν. Φιλιππαῖος μετὰ τοῦ Κ. Ι. Ν. Α. Δελένδα Δημαρχικοῦ Παρέδρου τοῦ Δήμου Θήρας, ἐπορεύθη μετ' αὐτοῦ εἰς θέσιν Βονιτζίου τοῦ Καρτεράδου τῆς περιφερείας τοῦ Δήμου Θήρας κειμένου ἀμπελῶνος τοῦ ὀφειλέτου Μαρίνου Γαβαλά καὶ παρατηρήσας πρῶτον ὅτι ἐφυλάχθησαν αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 862 866 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας περὶ τὴν 9 ὥραν π. μ. ἐνήργησα ἀναγκαστικὴν κατάσχασιν ἐπὶ αὐτοῦ. Ἡ δὲ περιγραφή αὐτοῦ ἀρχεται ὡς ἀκολούθως, κείται ὡς ἀνωτέρω εἴρηται εἰς θέσιν καλουμένην Βονιτζίου τοῦ Καρτεράδου τοῦ Δήμου Θήρας καὶ συνορεύεται μετὰ κτήματα τοῦ Ἀναγνώστου Δημήτριου, Μανόλη Πρέκα, Δαρῶν Μαρῶν, Μ. Σοράτου καὶ τοῦ Γουλιέλμου Δελέντα, γύρωθεν εἶναι τοιχογυρισμένος καὶ ἡ γῆ αὐτοῦ καλῆς ποιότητος, εἶναι ὡς ἐγγίσα μίας καὶ ἡμίσεως ἐπιτοπίου ζευγαριάς, ἐκτιμηθὲν παρὰ τοῦ Κ. Δημαρχικοῦ Παρέδρου διὰ δραχμὰς 2000 ὁ δὲ ἐπισπεύων τὴν ἐκτέλεσιν διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ γράφου παραγγελίας του προσφέρει δραχμὰς 500 διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς

πρῶτη προσφορά εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ. Ἡμέρα τοῦ πλειστηριασμοῦ προσδιορίζεται ἡ πρώτη Κυριακὴ μετὰ παρέλευσιν ὀκτὼ ἑβδομάδων ἀπὸ τῆς καταχωρήσεως εἰς τὸ φύλλον τῆς Ἐφημερίδος ὁ « Ἀστὴρ τῶν Κυκλάδων » καὶ ὑπάλληλος ὁ συμβολαιογράφων ὡς Εἰρηνοδίκης Θήρας τόπος ἡ πρωτεύουσα τοῦ Δήμου Θήρας, ἧτοι ἡ Πόλις τῶν Φηρῶν ἐξώθεν τοῦ Καρτεράδου τοῦ Μ. Δελέντα, ἀρχίζων ὁ συναγωνισμὸς αὐτοῦ ἀπὸ τὴν 10 ὥραν π. μ. μετὰ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ λήγον τὴν 12 τῆς μ. ἀφ' οὗ προηγουμένως ἐνεργήθωσιν τὰ παρὰ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα.

Συνετάχθη ὅθεν ἡ παρούσα ἐλθεῖς ἐπιτοπίως καὶ ἀναγνωσθεῖσα ὑπογράφεται παρὰ τοῦ Κ. Παρέδρου καὶ ἐμοῦ τοῦ Κλητῆρος, ὁ δὲ ὀφειλέτης καὶ τοῖς λαθῶν γνώσιν, προσκληθεῖς παρ' ἐμοῦ διὰ νὰ παρακολουθήσῃ δὲν ἦθελαν.

Ἐγένετο ἐν θέσει Βονιτζίου τοῦ Καρτεράδου τῆς Θήρας σήμερον τὴν 21 Ὀκτωβρίου 1859.

Ὁ Παρέδρος

I. N. A. Δελένδας.

Ὁ Δικαστ. Κλητῆρ

N. Φιλιππαῖος.

Ὅτι ἀκριβῆς ἀντίγραφον

Ἐν Θήρα, τῆ 20 Ἰβρίου 1859.

Ὁ Δικαστ. Κλητῆρ

N. Φιλιππαῖος.

Ἀριθ. 453.

Δηλοποίησις πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων κτημάτων.

Ὁ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ Πρωτοδικαῖς Κλητῆρ Ν. Φιλιππαῖος

Δηλοποιεῖ ὅτι,

Πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 225, καὶ ἀπὸ 28 Ἰουλίου 1859 ἀποφάσεως τοῦ ἐμπορικοῦ τμήματος τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν καὶ τῆς δοθείσης μοι ἐγγράφου πληρεξουσιότητος καὶ παραγγελίας, παρὰ τοῦ ἐπισπεύοντος Δημητρίου Κ. Μπαζέου, κατοικοῦ Θήρας, καὶ δυνάμει τῶν ἀρθρ. 96 ἡ 2. 967 § 2 τῆς Π.λ. δικονομίας, τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ παρέλευσιν ὀκτὼ ἑβδομάδων ἀπὸ τῆς καταχωρήσεως εἰς τὸ φύλλον τῆς Ἐφημερίδος ὁ Ἀστὴρ ἐκδιδόμενος εἰς Σύρον, ἐπιτίθεται εἰς ἀναγκαστικὸν πλειστηριασμὸν, τὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 451. καὶ ἀπὸ 21 Ὀκτωβρίου ε. ε. ἐλθεῖσε ἀναγκαστικῆς κατάσχεσεως, κατασχθέντα ἀκίνητα κτήματα, τοῦ ὀφειλέτου Μαρίνου Α. Γαβαλά, κειμένα εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ δήμου Καλλιστῆς.

Ἐπάλληλος ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, προσδιορίζεται ὁ συμβολαιογράφος Καλλιστῆς Π. Κραβιάς, καὶ ἐν ἀπουσίᾳ ἢ κωλύματι, τούτου ὁ εἰρηνοδίκης Καλλίστης, τόπος ἡ πρωτεύουσα τοῦ δήμου Καλλίστης ἧτοι ἡ Κοιμητοπιὰ Πύργου, ἐξώθεν τοῦ Καρτεράδου τοῦ Πέτρου Σάλου. Ὁ συναγωνισμὸς θελεῖ ἀρχῆται ἀπὸ τὴν 10 ὥραν π. μ. καὶ θελεῖ τελειώσῃ τὴν 12 π. μ. καὶ ὡς πρῶτη προσφορά θελεῖ χρησιμεύει ἡ προσφερόμενα δι' ἐμοῦ, παρὰ τοῦ ἐπισπεύοντος δι' ἕκαστον κτήμα, ὡς εἰς τὴν οἰκείον τόπον τῆς ἐκθέσεως;

μου ἐμφαίνεται, ἡ δὲ κατακύρωσις θελεῖ γενῆ εἰς τὸν τὰ πλεῖον προσφέροντα μετὰ τὴν τελευταίαν προσφοράν, διδομένου σημείου, διὰ σκηπανίου ἢ κώδονος, κατὰ τὸ ἀρθρ. 974 τῆς πολιτικῆς δικονομίας, προκηρττοντος τοῦ δημοσίου Κήρυκος, σκοπὸς δὲ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ αὐτῶν εἶναι τοῦ νὰ πληρωθῇ ὁ πισωτὴς Δημήτριος Κ. Μπαζέου, δραχ. 3,240 τοῦ, τόκου αὐτῶν ἀνὰ 12 ἐπὶ ταῖς 100, ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ γραμματίου του, μεχρι ἐξοφλήσεως, δικαστικὰ ἔξοδα, ὡς καὶ τὰ συμβάλλοντα, καὶ συμβησόμενα ἔξοδα τῆς ἐκτελέσεως.

Ἀντίγραφα τῆς παρούσης, καὶ τῆς ἐκθέσεως, θελεῖν τοιχοκολληθῆ δις ὅπου δεῖ, ἕτερον θελεῖ καταχωρηθῆ εἰς τὸ φύλλον τῆς Ἐφημερίδος ὁ Ἀστὴρ, πρὸς γνώσιν ἀπάντων.

Ἐπομένως προσκαλοῦνται ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ γείνωσιν ἀγοραστὰ τῶν εἰρημένων κτημάτων, ἄς ἐμφανισθῶσιν τὴν ὀριθεῖταν ἡμέραν ὥραν, τόπον καὶ χρόνον, νὰ προσφέρουν τιμὴν.

Ἐν Θήρα τὴν 22 Ὀκτωβρίου 1859.

Ὁ Δικαστικὸς Κλητῆρ

N. Δ. Φιλιππαῖος.

Ἀριθ 451.

ΕΚΘΕΣΙΣ

ἀναγκαστικῆς Κατάσχεσεως

ἐπὶ ἀκινήτων κτημάτων.

Ὁ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ Πρωτοδικαῖς Κλητῆρ Ν. Φιλιππαῖος, ἐκθέτει ὅτι, πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 226 καὶ ἀπὸ 23 Ἰουλίου 1859 ἀποφάσεως τοῦ ἐμπορικοῦ τμήματος τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν, καὶ κηρυχθείσης ἐκτελεστικῆς παρ' ὀλοκλήρου τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὴν 4 Αὐγούστου ε. ε. ἐκδοθείσης ἐπὶ τῆς διαφορᾶς μετὰ τοῦ Δημητρίου Κ. Μπαζέου κατοικοῦ Θήρας, καὶ Μαρίνου Γαβαλά κατοικοῦ αὐτόθι διὰ τῆς ὁποίας καταδικάζεται ὁ Μαρίνος Γαβαλά νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν Δημήτριον Κ. Μπαζέον δραχμὰς χιλίας ἑξήκοντις ἑκοσὶ ἐντόκου 12 0 0 ἀπὸ τῆς 20 Μαΐου ε. ε. ὑποχρεοῖ τὸν αὐτὸν Μ. Γαβαλάν ἕνα ἐντὸς τῆς νομίμου διατυπώσεως δώση ἐγγυησιν περὶ τῆς πληρωμῆς τοῦ ετέρου ἀπὸ 20 Ἰβρίου 1857 ἐκ δραχμῶν 1620 γραμματίου μετὰ τοῦ τόκου αὐτοῦ πρὸς 12 τοῖς 0(0) κατ' ἔτος ἀπὸ τῆς ὑπερμερείας, ἐν ἀρκέσει καταδικάζει αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως νὰ πληρώσῃ καὶ τὸ ποσὸν τοῦ γραμματίου τούτου, καταδικάζει αὐτὸν καὶ εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα, μετριοσθέντων εἰς δραχ. 36 καὶ εἰς τὰ τέλη τῆς σημάνσεως ἀντίγραφον δὲ αὐτῆς μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν ἐκοινοποιήσεν πρὸς αὐτὸν ἕνα ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν εἰρημένον Δ. Κ. Μπαζέον δραχμὰς 1620 μετὰ τοῦ τόκου αὐτῶν πρὸς 12 τοῖς ἑκατὸν ἀπὸ τῆς 20 Μαΐου ε. ε. μέχρι ἐξοφλήσεως, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τὰ τέλη τῆς σημάνσεως δραχ. 36, δι' ἀπόγραφα ἀντίγραφα ἀντιγραφὴν ἐπιδοτήριον καὶ παραγγελίαν δραχμὰς 8, νὰ τοῦ χωρηγήσῃ ἐγγύησιν περὶ τῆς πληρωμῆς τῶν ἐτέρων δραχμῶν 1620 καὶ τοῦ τόκου αὐτῶν ἀπὸ τῆς ὑπερμερείας,

ἤτορ ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ δευτέρου γραμματίου καὶ εἰς ἐναντίαν περιστασίαν νὰ τοῦ πληρώσῃ καὶ τὰς δραχ. ταύτας, μετὰ τοῦ τόκου των, ἀλλ' οὐτος δὲν ἐσημορφώθη μετὰ τὴν ἐπιταγὴν οὔτε τὴν ἐγγύησιν ἔδωκεν, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 859 καὶ ἀπὸ 10 Αὐγούστου ε. ε. ἀποδεικτικῶν ἐπιδόσεων τοῦ Κλητῆρος τοῦ Βιθυνοδικείου Γ. Μπαροῦ δυνάμει ὅθεν τῆς ἀνωτέρω ἐκτελεστῆς καὶ τελεσιδικίου ἀποφάσεως τοῦ ἐμπορικοῦ τμήματος τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν καὶ τῆς ἀπὸ 29 Ἰθρίου ε. ε. ἐγγράφου πληρεξουσιότητας καὶ παραγγελίας εἰς ἐμὲ τὸν ὑποραινόμενον Δικαστ. Κλητῆρα, ἵνα μεταδῶ εἰς Θήραν καὶ ἐνεργήσω ἀναγκαστικὴν κατάσχασιν ἐπὶ τῶν εἰς τὴν ἀπὸ 10 Ἰουνίου ε. ε. περιλήψιν προσημιώσεων ἀναφερομένων ἀκινήτων κτημάτων τοῦ ὀφειλέτου Μαρτίνου Γαβαλά, κειμένων εἰς τοὺς Δήμους Θήρας καὶ Καλλίστης.

Σήμερον τὴν 21 Ἰθρίου 1859 ἡμέραν Τετάρτην, συνοδευθεὶς ὁ ὑποραινόμενος Κλητῆρ τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν Ν. Φιλιππίου, μετὰ τοῦ Κ. Νικολάου Γ. Ζάννου Ἀ'. Δημαρχικοῦ Παρέδρου τοῦ Δήμου Καλλίστης τῆς Θήρας, ἐπορεύθη μετ' αὐτοῦ εἰς θέσιν Χάλαρα (Μονολίθου) κειμένου ἀγροῦ τοῦ ὀφειλέτου Μαρτίνου Γαβαλά, περὶ τὴν 2 ὥραν Μ. Μ. ἐπέβαλον ἐπ' αὐτοῦ ἀναγκαστικὴν κατάσχασιν ἡ δὲ περιγραφή αὐτοῦ ἀρχεται ὡς ἀκολούθως ὁ ἀγρὸς οὗτος κεῖται ὡς ἐξήρται εἰς θέσιν Μονολίθου τῆς περιοχῆς τοῦ χωρίου Μεσαρίας ὀνομάζεται Χάλαρα, εἶναι ἐκτάσεως μιᾶς ἐπιτοπίου ζευγαριᾶς ὡς ἐγγιστα, γύρωθεν τοιχογυρισμένος, ἔχει ἐντός του σκυλαῖς μικρὰς 20 καὶ εἰς χαμόβλαδα, ἡ γῆ αὐτοῦ εἶναι καλῆς ποιότητος, ἔχει καὶ μίαν σπυλιάν (Μάνδραν) χρήσιμος διὰ τὰ ζῶα, συνορεύεται τοῦ ἰδίου ὀφειλέτου, τοῦ Παναγῆ Μαρκεζίνη, Δημητρίου Βενιέρη καὶ μετὰ βουνῶν τοῦ Μονολίθου, ἐκτιμήθη παρὰ τοῦ Δημαρχικοῦ Παρέδρου ὡς ἐκτιμητοῦ διὰ δραχ. 600, ὁ δὲ ἐπισπεύδων τὴν ἐκτέλεσιν διὰ τῆς πρὸς ἐμὲ ἐγγράφου παραγγελίας του προσφέρει δραχμὰς 200 διὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς πρώτην προσφορὰν εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν 2^{1/2} Μ. Μ. ἐπορεύθη μετὰ τοῦ αὐτοῦ Παρέδρου εἰς θέσιν Θηροσπυλιᾶν τῆς περιοχῆς Μεσαρίας, κειμένων τριῶν συνηχομένων ἀμπελώνων τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου καὶ ἐπέβαλον ἐπ' αὐτῶν ἀναγκαστικὴν κατάσχασιν, οἱ τρεῖς συνοχόμενοι ἀμπελώνες οὗτοι κείνται εἰς θέσιν Θηροσπυλιᾶν τῆς περιοχῆς τοῦ χωρίου Βόθωνος τοῦ Δήμου Καλλίστης, εἶναι ζευγαριῶν ἐπιτοπίων ὡς ἐγγιστα 8^{1/2}, τοιχογυρισμένοι καὶ εἰς καλὴν κατάσταση, ἡ γῆ αὐτῶν καλῆς ποιότητος, συνορεύεται μετὰ κτήματα τῆς Μο-

νῆς τοῦ ἁγίου Νικολάου, τοῦ Ἰωσήφ Δεινιάλα καὶ κοινῆ ὁδοῦ, γύρωθεν εἶναι τοιχογυρισμένοι, συνέχονται δὲ ἀμφότεροι ἡ γῆ αὐτῶν εἶναι καλῆς ποιότητος, ἐκτιμήθησαν παρὰ τοῦ Κ. Δημαρχικοῦ Παρέδρου διὰ δραχ. 5000 ὁ δὲ ἐπισπεύδων τὴν ἐκτέλεσιν προσφέρει διὰ τῆς πρὸς ἐμὲ ἐγγράφου παραγγελίας του δραχ. 1000 διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πρώτη προσφορὰ εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν 4 μ. μ. ἐπορεύθη μετὰ τοῦ αὐτοῦ Παρέδρου ἐντός τοῦ χωρίου Μεσαρίας τοῦ Δήμου Καλλίστης κειμένης οἰνοποιήσεως τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου, καὶ ἐπέβαλον ἐπ' αὐτῆς ἀναγκαστικὴν κατάσχασιν, ἡ οἰνοποιήσασα αὕτη (κἀναθα) εἶναι ὑπόσκαφος, διηρημένη εἰς δύο ἀποθήκας συνεχουμένης ἀλλήλων, καὶ εἰσερχόμενός τι, διὰ μέσου καὶ τῆς αὐτῆς θύρας, πρῶτον ἐκ τοῦ προαυλίου τὸ ὁποῖον ἔχει μίαν ἐξορταν, μίαν δεξαμενὴν (στέρναν) μετὰ νερὸν εἰσερχόμενον ἐκ τῆς βροχῆς σκεπτιμένη μετὰ σκέπασμα πόρτας ἐσοανίδων, ἡ δὲ οἰνοποιήσασα ἔχει μίαν θύραν μεγάλην μετὰ ἀναγκαῖα κλήσματα τῆς, καὶ ἀνωθεν αὐτῆς ἐν παράθυρον ἐπίσης μετὰ κλήσματα τῆς, δύο πατητήρια καὶ δύο λινού, χρησιμεύοντα διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ οἴνου, ἐκτιμήθη παρὰ τοῦ αὐτοῦ Παρέδρου διὰ δραχμὰς 600, ὁ δὲ ἐπισπεύδων τὴν ἐκτέλεσιν διὰ τῆς πρὸς ἐμὲ ἐγγράφου παραγγελίας του προσφέρει δραχ. 200 διὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς πρώτη προσφορὰ.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν 4^{1/2} Μ. Μ. ἐπορεύθη μετὰ τοῦ αὐτοῦ Παρέδρου ἐντός τοῦ χωρίου Μεσαρίας, κειμένης οἰκίας καὶ περιβολίου τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου καὶ ἐπέβαλον καὶ ἐπὶ αὐτοῦ ἀναγκαστικὴν κατάσχασιν, εἰσερχόμενος δὲ τίς ἀπαντᾷ πρῶτον μίαν θύραν μετὰ κλήσματα τῆς, καὶ δι' αὐτῆς εἰσέρχεται εἰς ἐν προαύλιον, καὶ ἀπαντᾷ μίαν οἰκίαν ὁλοσκέπαστον ἔχουσαν μίαν θύραν μετὰ κλήσματα τῆς, ἐν παράθυρον ἐπίσης μετὰ κλήσματα τῆς, μίαν κουζίαν, πλυστήριον αὐτῆς ἐν ἀναγκαῖον, μίαν δεξαμενὴν (στέρναν) μετὰ νερὸν εἰσερχόμενον διὰ τῆς βροχῆς, ἡ οἰκία καὶ τὰ περὶ αὐτῆς εἶναι λοιθόκτιστα, ἐκ τοῦ προαυλίου διὰ μιᾶς θύρας μετὰ ἀναγκαῖα κλήσματα τῆς, εἰσέρχεται τίς εἰς τὸ περιβόλιον τὸ ὁποῖον εἶναι ὡς ἐγγιστα ἐνός τετάρτου βασιλικοῦ στρέματος, τὸ ὁποῖον ἔχει ἐντός του τὰ ἀκόλουθα δένδρα, ἀμυγδαλέας 3, μίαν συκκημέναν (μουργιά), μίαν κουρμαδίαν, καὶ μίαν λεμονιάν, εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ ὑπάρχουν πέντε στῆλοι λιθόκτιστοι, γύρωθεν εἶναι τοιχογυρισμένον, συνορεύεται δὲ ἡ εἰρημένη οἰκία καὶ περιβόλιον, μετὰ οἰκίαν τοῦ Ζωρζῆ Συγάλα, τοῦ Παναγῆ Μαρκεζίνη καὶ κοινῆ ὁδοῦ, ἐκτιμήθησαν ἅπαντα παρὰ

τοῦ αὐτοῦ Παρέδρου διὰ δραχ. 2000 ὁ δὲ ἐπισπεύδων τὴν ἐκτέλεσιν προσφέρει δραχ. 500 διὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς πρώτη προσφορὰ εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν 5 Μ. Μ. ἐπορεύθη μετὰ τοῦ αὐτοῦ Παρέδρου εἰς θέσιν καλουμένην Βορλιάν τῆς περιοχῆς τοῦ αὐτοῦ χωρίου Μεσαρίας θέσιν ἁγίου Ἀθανασίου κειμένου ἀμπελώνος τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου, καὶ ἐπέβαλον καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀναγκαστικὴν κατάσχασιν, ὁ ἀμπελὼν οὗτος εἶναι ἐκτάσεως μιᾶς ζευγαριᾶς ὡς ἐγγιστα, γύρωθεν εἶναι τοιχογυρισμένος καὶ συνορεύεται μετὰ κτήματα τοῦ Ἀντωνίου Σικαλάκη, Ἀντωνίου Τζαμπῆ τοῦ Βασιλείου Λιμοῦ, καὶ κοινῆ ὁδοῦ, ἐκτιμήθη παρὰ τοῦ αὐτοῦ Παρέδρου διὰ δραχ. 1000, ὁ δὲ ἐπισπεύδων ὡς ἐξήρται δι' ἐμοῦ προσφέρει δραχ. 300 διὰ νὰ χρησιμεύσουν εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ ὡς πρώτη προσφορὰ.

Ἡμέραν πλειστηριασμοῦ τῶν εἰρημένων κτημάτων, προσδιορίζεται ἡ πρώτη Κυριακὴ μετὰ παρέλευσιν ὀκτώ εβδομάδων ἀπὸ τῆς καταχώρησεως εἰς τὸ φύλλον τῆς ἐφημερίδος ὁ ἄσσηρ τῶν Κυκλάδων, τόπος ἡ πρωτεύουσα τοῦ Δήμου Καλλίστης, ἦτοι ἡ Κωμόπολις Πύργος, καὶ ὑπάλιτος ὁ Συμβολαιογράφος Καλλίστης Καραθίας, ἀπὸ προηγουμένως ἐνεληγθῶν τὰ παρὰ τοῦ νόμου ὀριζόμενα.

Συνετάχθη ὅθεν ἡ παρῶσα ἔκθεσις ἐπιτοπίως καὶ ἀναγνωσθεῖσα ὑπογράφεται παρὰ τοῦ Κ. Παρέδρου καὶ ἐμοῦ τοῦ Κλητῆρος, ὁ δὲ ὀφειλέτης καίτοι λαθῶν γνῶσιν προσημιώθη παρ' ἐμοῦ νὰ μετὰ παρακολούθησιν καὶ δὲν ἠθέλησε.

Ὁ Παρέδρος
Ν. Γ. Ζάννος.
Ὁ Δικαστ. Κλητῆρ
Ν. Α. Φιλιππίου.
Ὅτι ἀκριβῆς ἀντίγραφον.
Ἐν Θήρῃ τῇ 20 Ἰθρίου 1859.

Ὁ Δικαστ. Κλητῆρ
Ν. Α. Φιλιππίου.

ΤΥΠΟΙΣ Ν. ΒΑΡΒΑΡΕΣΟΥ.

Μεταξύ τούτων ανεκαλύφθησαν και οι δεκα μάρτυρες, των οποίων την Ίεράν μνήμην επιτελούμεν σήμερα, εις την έπαρχίαν Γορτύνης και άλλας έπαρχίας της Νήσου, εκ των έπιφανεστέρων όντες της Κρήτης οίκογενειών, και οι μόν πρώτοι πέντε Θεόδουλος, Σατορνίνος, Εύπορος, Γελλάσιος και Εύνικιανός, κατήγοντο εκ της μητροπόλεως Γορτύνης· ο δε Ζωτικός από την Κνωσσόν, ο Αγαθόπους από του Έπινείου Πανόρμου, ο Βασιλείδης εκ της Κυδωνίας, οι δε Εύάρεστος και Πρόμιος από το Ήράκλειον. Προσήχθησαν δε ενώπιον του Άνθυπάτου και ήρωτήθησαν παρ' αὐτοῦ εἴναι τῶ ὄντι Χριστιανοὶ καὶ ἂν ἐπιμένωσιν εἰς τὴν Θρησκείαν των ταύτην, διὰ νὰ παραδοῦσιν καὶ οὗτοι εἰς τὰς βασάνους καὶ τὰ μαρτύρια. Οἱ δὲ μάρτυρες ὡς ἐξ ἑνὸς στόματος ἀνεφώνησαν μὲ τὰ πολλῆς παρρησίας καὶ θάρρους πρὸς τὸν Ἀνθύπατον « καὶ Χριστιανοὶ εἴμεθα καὶ ἑτοιμοὶ νὰ ὑπομείνωμεν παντὸς εἴδους βασανιστήρια, καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον διὰ τὴν καθαρὰν καὶ ἀμώμητον πρὸς τὸν Χριστὸν πίστιν μας ». Εἰς μάτιν ὁ τύραννος ἐζήτηε νὰ δελεάσῃ τὴν ἀκλόνητον καὶ γενναίαν καρδίαν των διὰ ὑποσχέσεων ἀξιωματιῶν καὶ ἀμοιβῶν, ἢ νὰ κλονήσῃ αὐτὴν διὰ τῆς ἀπειλῆς τῶν ἐνώπιον αὐτῶν παρασκευαζομένων βασάνων. Οἱ ἅγιοι ὀλιγωροῦντες καὶ τῶν ὑποσχέσεων, καὶ τῶν ἀξιωματιῶν καὶ ἀμοιβῶν, καὶ τῶν ἀπειλῶν τοῦ ἀπεσταλμένου τυράννου τῆς Ρώμης, ἔμενον ἀκλόνητοι εἰς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν των, χλευάζοντες μετ' εἰρωνείας τὰς ἀπειλὰς καὶ τὰ ἐπιδεικνυόμενα εἰς αὐτοὺς βασανιστήρια. Μανείας δὲ ὁ τύραννος διὰ τὸ ἀκαμπτον καὶ ἀμετάτρεπτον τῶν ἁγίων φρόνημα, διέταξε μετ' ἀγανακτήσεως τοὺς δημίους του, καὶ τὸ μὲν πρῶτον γυμνώσαντες ἐμαστίγωσαν αὐτοὺς ἀνηλεῶς. Στρεβλώσαντες δὲ ἔσυρον αὐτοὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ρίπτοντες ἐπ' αὐτῶν λίθους, ἐμπαίζοντες, ἐμπτύοντες καὶ μυχτηρίζοντες αὐτοὺς διὰ παντὸς εἴδους χλευασμοῦ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας κατὰ συνέχειαν.

Δέκα δὲ ἡμέρας πρὸ τῶν τῶν Ἰουσαρίου Καρτερῶν, τῶν Ῥωμαίων βλέπων ὁ Δέκιος τὴν ἐπιμονὴν αὐτοῦ πρὸς τὴν ὠμότητα καὶ ἀκαμπτοῦσαν κατασχυρομένην καθ' ἑκάστην ἀπὸ τὴν ἀκαμπτον τῶν ἁγίων καρτερίαν πρὸς τὴν Ίεράν τοῦ Χριστοῦ λατρείαν καὶ πίστιν, καὶ ὅτι οὐδεμία βάσανος ἤρκει νὰ ἀποδειλιάσῃ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ μαρτυρικῶν στάδιον, ἔτι περισσότερο ἐμαίνετο καὶ διέταξε νὰ πολλαπλασιασθῶσιν τὰ κατὰ τῶν ἁγίων βασανιστήρια, οἱ δὲ ἅγιοι ἔτι μᾶλλον ἐκρατύνοντο εἰς τὴν πίστιν καὶ θαρράλεις παρεσκευάζοντο εἰς τὸν θάνατον.

Ἐξαντλήσας ὁ Δέκιος ὄλην αὐτοῦ τὴν θηριώδη καὶ ὠμότητα, καὶ ἠττηθεὶς ἀπὸ τὴν καρτερίαν τῶν ἁγίων, τριάκοντα ἡμέρας κατὰ συνέχειαν ἐνόμισεν ἀπατώμενος, ὅτι εἴαν καὶ αὐθις ἐπανελάμβανε τὸν κολακευτικὸν τρόπον ἤθελε φθάσει εἰς τὸν σκοπὸν του φρονῶν δὲ ἐν τῇ πλάνῃ αὐτοῦ, ὅτι οἱ ἅγιοι ἀπέκαμον ἤδη ἐκ τῶν βασάνων αὐτοῦ μετὰ προσηνείας καὶ ἰλαρότητος, προσελθὼν εἶπε πρὸς αὐτοὺς « τίς ἢ τοσαύτη τῶν φρονῶν ὑμῶν ἔκστασις, ὥστε οὔτε λόγοι οὔτε βάσανοι ἠδυνήθησαν μέχρι τοῦδε νὰ σᾶς διδάξωσι τὸ συμφέρον σας, ὥστε καὶ τὴν ζωὴν σας νὰ σώσητε ἀπὸ τὴν βεβαίαν καταστροφὴν καὶ ἀξιώματα καὶ τιμὰς, καὶ ἀμοιβὰς ἀπὸ τὴν Ρώμην νὰ λάβητε; δεῦτε ὡ φίλοι προσφέρετε μετ' ἐμοῦ θυσίας εἰς τοὺς θεοὺς τῆς Ρώμης ἢ ὁμολογήσατε μόνον μέχρι λόγου ὅτι δὲν εἰσθε Χριστιανοὶ καὶ ζητήσατε παρ' ἐμοῦ ὅ,τι θέλετε! Ἐὰν δὲ περαιτέρω ἀπειθήσητε θέλετε ἰδεῖ ὅποιος ὁ ἀπεσταλμένος τῆς Ρώμης Δέκιος.

Πρὸς ταῦτα πάντα οἱ ἅγιοι μετὰ γαλήνης καὶ ἀταραξίας ἀπήντησαν εἰς τὸν τύραννον.

« Καὶ διὰ τῶν λόγων καὶ διὰ τῶν ἔργων καὶ διὰ τῆς καρτερίας ἡμῶν, σοὶ ἀπεδείξαμεν ἤδη, ὦ ἄρχων! πρὸ τοσοῦτων ἡμερῶν, ὅτι οὐδ' εἰς τοὺς θεοὺς σου θέλομεν ποτέ προσφέρειν θυσίαν, αὐδὲ μέχρι λόγου σοὶ ὁμολογοῦμεν ὅτι εἴμεθα εἰδωλολάτραι οὐδ' εἰς τὴν συμβουλήν οὔτε σοῦ οὔτε τινὸς ἄλλου οὐδέποτε θέλομεν ὑπακούσει πρὸς

τούτο· οὐδ' εἰς τὰς βασάνους, διέκοψεν αὐτοὺς ὁ τύραννος, δὲν θέλετε ὑπακούσει » « οὐδ' εἰς τὰς βασάνους σου οἶαι δῆποτε καὶ ἂν ὦσι, ἀπήντησαν αὐτῶ ὡς ἐξ ἑνὸς στόματος οἱ ἅγιοι μάρτυρες, μάλιστα δεῖσοι ὀφείλομεν καὶ χάριτας, διότι δι' αὐτῶν ἀξιούμεθα τῆς εὐρανοῦ βασιλείας, καὶ λαμβάνομεν ἀντ' αὐτῶν τὸν ἀμάραντον τοῦ μαρτυρίου στέφανον ».

Πρὸς ταῦτα ὁ Δέκιος ἔτι περισσότερο ἐξέμανη ἀπειλῶν πλέον αὐτοὺς καὶ διὰ τῆς δυνάμεως τῶν θεῶν του, Διὸς, Ἡρας καὶ Ῥέας, καθ' ὧν τοσαύτας ἐξέφρασαν ὕβρεις, καὶ λέγων, ὅτι τὰ μέχρι τοῦδε βασανιστήρια εἶναι μηδὲν ὡς πρὸς ἐκεῖνα ἅπερ ἐτοιμάζονται δι' αὐτοὺς, ἱκανὰ ὄχι μόνον αὐτοὺς νὰ δαμασώσιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλους νὰ παραδειγματίσωσι νὰ μὴν ἀσεβῶσιν εἰς τοὺς ψευδωνύμους θεοὺς του, οὐδὲ νὰ περιφροῦνται ἐπὶ τοσοῦτον τοὺς εἰδωλολάτραις δορυφόρους του.

Πρὸς δὲ ταῦτα καὶ πάλιν οἱ ἅγιοι ἀπεκρίνοντο.

« Περὶ μὲν τοῦ Διὸς, ὦ ἄρχων, καὶ τῆς ἐκείνου μητρὸς Ῥέας, μηδὲν πρὸς ἡμᾶς, ἐπεὶ μὴ πρὸς ἀγνοοῦντας ὁ λόγος. Ἐσμέν γὰρ ἐκ πατέρων ἀκηκόοτες καὶ γένος αὐτοῦ καὶ τύχην καὶ τρόπον. Τὸν δὲ τάφον, εἰβούλει καὶ σοὶ παριόντες δειξόμεν, καὶ γὰρ τῆς τῶν Κρητῶν καὶ αὐτὸς ὠρμάτο, γέγονε δὲ τῶν ἐπιχωρίων τύραννος· οὕτω δὲ ἀσελγῆς ἦν καὶ πρὸς ἠδονὰς ἐπίφορος, ὥστε μὴ γυναῖξὺ μόνον ἐπιμαίνεσθαι γόης δὲ ἀνθρωπος καὶ κακότεχνος, πανούργως ἐαυτὸν ἐξαλλάττων δι' ἀκολασίας ὑπερβολῆν ».

Εἰς τὰς προσβολὰς ταύτας τῶν ἁγίων κατὰ τῶν ψευδωνύμων θεῶν, ὁ μὲν τύραννος ἐκ τῆς μανίας διερρήγγυτο, ὁ δὲ ὄχλος οὐχ' ἦτον φρενῆρης ἐζήτηε νὰ κατασπαράξῃ αὐτοὺς εἴαν ὁ Δέκιος δὲν τὸν ἀπηγόρευε καὶ διὰ λόγου καὶ διὰ τῶν χειρῶν του, ὑποσχόμενος ὅτι αὐτὸς κατασκευάζει εἰς αὐτοὺς μεγαλητέρας βασάνους καὶ ὀδυνηρότερον θάνατον, ἅπερ καὶ πραγματικῶς ἐμνηχανάτο, ἐφαρμόσας αὐτὰ παραχρῆμα κατὰ τῶν ἁγίων· διότι ἄλλον μὲν ἐξ αὐτῶν ἀναρτήσας κατεξέσχισε διὰ σιδηρῶν ὀνύχων καὶ ἐπιπτον αἰσάρκεις του ἐπὶ τῆς γῆς. Ἄλλου δὲ διὰ ξυλῶν καὶ λίθων ὄξεων διέσχισε καὶ συνέτριβε τὰς πλευράς. Ἄλλον δὲ διὰ μολυβδίνων ράβδων ἐμαστίγωνε, διαλύων τοῦ σώματος τοὺς ἄρμους, συντρίβων καὶ καταθραύων τὰ ὀστά, καὶ ἄλλον ἄλλως διὰ τοσοῦτων καὶ τοιοῦτων ἐκόλαζε βασάνων, ὥστε καὶ ἀκούων τις ταῦτα μόνον φρίττει. Ἄλλοι ὅι γενναῖοι μάρτυρες ἐνθυμούμενοι ὅτι δὲν πρέπει τις νὰ φοβῆται τοὺς ἀποκτείνοντας τὸ σῶμα « Μὴ φοβηθῆτε ὑπὸ τῶν ἀποκτείνοντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτείνει » τοσαύτην ἐδείκνυον καρτερίαν καὶ ὑπομονὴν, ὥστε ἐφαίνοντο μᾶλλον εὐχαριστούμενοι ἢ δυσχεραίνοντες βασανιζόμενοι διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν των.

Ἐπὶ τούτοις δὲ συνωλοῦντο οἱ παριστάμενοι ὄχλοι (ἐν οἷς καὶ χριστιανοὶ ἀγνώριστοι) οἰμέν δια νὰ θαυμάσωσιν τὴν καρτερίαν τῶν ἁγίων, καὶ νὰ στηριχθῶσιν ἔτι μᾶλλον εἰς τὴν πίστιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, οἰδὲ ἵνα μυχτηρίσωσι καὶ ἐμπαίξωσι τὴν ὑπομονὴν αὐτῶν καὶ νὰ χαιρεκακήσωσιν εἰς τὰς βασάνους των ἐρεθίζοντες τόντε τυράνον καὶ τοὺς δημίους του ἵνα πολλαπλασιάξωσιν αὐτάς. Κήρυξ δὲ ἱστάμενος ἀνεβόα πρὸς τοὺς μάρτυρας! « φείσθητε ἐαυτῶν, πείσθητε τοῖς κρακτοῦσι, θύσατε τοῖς θεοῖς! » οἰμαύτους δὲ καὶ μὲ τὰς ἀπείρους ταύτας τυραννίας ἦταν ἀνώτεροι καὶ τοῦ ὄχλου καὶ τοῦ κήρυκος καὶ τῶν βασάνων, καὶ αὐτοῦ τοῦ τυράννου, καὶ ἐπὶ πᾶσι τοῦ ἀρχοντος αὐτῶν Σατανᾶ. Διότι ὡς ἐκ συνθήματος ὄλοι ὁμοῦ μὲ μίαν φωνὴν ἀνεβόησαν, « Χριστιανοὶ εἴμεθα, Χριστοῦ θυσίαι, Χριστοῦ σφάγια, ἂν δὲ καὶ μυριάκις πρέπει νὰ ἀποθάνωμεν εὐχαρίστως θέλομεν ἀποθάνει ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς καὶ οὗτος ἀπέθανεν ὑπὲρ ἡμῶν. »

Ἰδὼν δὲ ὁ Δέκιος, ὅτι οὐδεμία βάσανος εἶναι ἱκανὴ νὰ δαμάτῃ τὴν ἀνδρικήν καρτερίαν τῶν ἁγίων εἰς τὸ ν' ἀρνηθῶσι τὴν Ίεράν πρὸς τὸν Χριστὸν πίστιν των, καὶ ὅτι οὐδόλως ἐφοβῶντο

τοὺς ἀποκτείνοντας τὸ σῶμα αὐτῶν, ὡς μὴ δυναμένους ν' ἀποκτείνωσι καὶ τὴν ψυχὴν των ὡμῆ « φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτείνοντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν ὑμῶν μὴ δυναμένων ἀποκτείνειν » ἐξέδωκε τὴν θανατικὴν ἀπόφασιν κατὰ τῶν ἁγίων.

Ὁδηγούμενοι δὲ οἱ ἅγιοι εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης « Ἀλῶνι » καλούμενον, οὐ μακρὰν ἀπέχον τῆς πόλεως, προέβαινον, μετὰ τοσαύτης προθυμίας καὶ θάρρους, ὥστε ἐξέπληττον ταῖς ὀρθῶντας μὲ τὴν ὁμόψυχον σύμπνοιαν, μὲ τὴν ὀποῖαν ἔσπευδον πρὸς τὸν μαρτυρικὸν θάνατον ἐφιλονείκουν δὲ κατὰ τοῦτο μόνον· τίς αὐτῶν πρῶτος νὰ προσφέρῃ τὴν Ίεράν κεφαλὴν του εἰς τοῦ δημίου τὸ ξίφος, καὶ νὰ λάβῃ πρῶτος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. Τὴν φιλονεικίαν δὲ ταύτην παύει εἰς ἐκ τοῦ χοροῦ τῶν μαρτύρων ὁ Θεόδουλος, εἰπὼν ὅτι ἐκεῖνος ἔσεται κατὰ τὴν περιστάσιν ταύτην πρῶτος, ὅστις ὑπομείνη νὰ ἀποκεφαλισθῇ τελευταῖος τῶν ἄλλων, χωρὶς νὰ ἀποδειλιάσῃ ἐκ τοῦ θανάτου καὶ τῆς θέας τῶν πρὸ αὐτοῦ κατατομηθέντων, ὅστις καὶ πολυάθλος καὶ πλείων στεφάνων ἄξιος θέλει εἶσθαι. Ὁ λόγος οὗτος ἤρσεν εἰς ὄλους τοὺς μάρτυρας, καὶ πρῶτον μὲν ἐψάλλον τὴν πρὸς τὸν θεὸν ὠδὴν τοῦ προφήτου Εὐλογητὸς Εἰ κύριε, ὅτι οὐκ ἔδωκας ἡμᾶς εἰς θήραν τοῖς ὀδοῦσιν αὐτῶν « καὶ ὅσκι ἐπὶ τούτοις ὁ ψαλμωδὸς· ἐπειτα προσερχόμενος ἕκαστος εἰς τὸν τόπον ἐνώριστο ὀδήμιος προσήυχετο λέγων » φείσαι, Κύριε, τῶν δούλων σου, καὶ δεῖξαι τὸ αἶμα ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν, ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων, ὑπὲρ πατρίδος, ὥστε τοῦ σκότους αὐτὴν τῆς ἀγνοίας ἀπαλλαγῆναι καὶ καθαροῖς ὄμμασι θεάσασθαι τὴν εὐσέβειαν ».

Οὕτως οὖν ἕκαστος προσευξάμενος, τὰς καλλινίκους αὐτῶν καὶ ἱεράς ἀπετυμήθησαν κεφαλὰς διανείμαντες ἑαυτοὺς ταῖς πτερίσι, καὶ τὸ μὲν αἶμα τῆ κάτω δόντες, τῆ φθειρομένη τὸ φθειρόμενον, τὸ πνεῦμα δὲ τῆ ἀνω τῆ ἀειμενουσῆ τὸ διαμένον. Ἀπομακρυνθέντων δὲ τῶν δημίων οἱ συγγενεῖς τῶν ἁγίων ἔλαβον τὰ ἱερά αὐτῶν κείφανα καὶ τὰ ἐναπέθεσαν εἰς τὸ μέρος, ὅπου καὶ σήμερον γνωρίζεται μὲ τὸ ὄνομα ἁγιοῦ φέικα ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Γορτύνης ἐν Κρήτῃ.

Ἄλλὰ δὲν ὑπέμενον τὸν μαρτυρικὸν θάνατον οἱ χριστιανοὶ Κρητῆς μόνον κατὰ τοὺς ἀρχαίους αἰῶνας. Ἐκτὸς τῶν καταδικωμένων γενικῶς ὑπὸ τῶν ἀπίστων, μόνον διότι ἔφερον τὸ ἱερὸν ὄνομα τοῦ χριστιανοῦ, φονευομένων ὡς ἀνίων ἀκακῶν εἰς τὰς ἀγυῖας καὶ τοὺς δημοσίους δρόμους (τῶν τραγικῶν δὲ τούτων διηγήσεων βρῖθυσιν αἱ ἀλληγραφαὶ τῶν ἐν Κρήτῃ Προξένων τῶν Χριστιανικῶν Δυνάμεων), ἔχομεν καὶ νέους μάρτυρας τοὺς ἐπὶ τοῦ Μουσταφᾶ-Μπέη. ἐπειτα Μουσταφᾶ-Πασσᾶ, μαρτυρήσαντας διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ἀκλόνητον πίστιν των τρεῖς Κουρμούληδες, οἱ δὴ ὡ ἀδελφοὶ καὶ ὁ εἰς ἐξάδελφος.

Συλληφθέντες οὗτοι μετὰ τὴν ὑποχώρησιν τῶν Κρητῶν εἰς τὰς τρεῖς ἀλλεπαλήλους ἐκστρατείας τοῦ Αἰγυπτίου σατράπου, κατ' ἐτύχων καὶ μόνον! κατὰ τὸ 1824 εἰς τὸ χωρίον Μέλαμπες τῆς Ἐπαρχίας Ἁγίου Βασιλείου μετὰ τῶν τέκνων καὶ τῶν συζύγων των, μετήχθησαν ἐνώπιον τοῦ ἐν Ῥεθύμνῃ διαμένουτος Μπέη, ὅστις ὑποσχέθη νὰ χαρίσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ζωὴν, εἴαν μόνον ἀρνηθῶσι τὴν ὀρθόδοξον χριστιανικὴν πίστιν των, καὶ ἀσπασθῶσι τὸν Ἰσλαμισμόν. Μετὰ θαμοῦ εὐγενοῦς καὶ ἀγανακτήσεως ἀπέρριψαν τὴν ἀσεβῆ καὶ ἀτιμὸν ταύτην πρότασιν τοῦ ἀπίστου, ὅστις ἀπεφάσισε νὰ πτοήσῃ τὴν γενναίαν αὐτῶν καρδίαν καὶ νὰ κλονίσῃ τὴν ἀκράδαντον πρὸς τὸν Χριστὸν πίστιν των, διὰ τῶν ὑποσχέσεων καὶ τῶν ἀπειλῶν· ὅθεν ἀπέστειλεν αὐτοὺς μετὰ τοῦ δημίου εἰς τὰ ἔξωθεν τῆς Ῥεθύμνης μεζαρλίκια (νεκροταφεῖον Ἰθωμαῶν) καὶ ἐπανέλαβεν αὐθις τὴν πρότασιν ταύτην, ἀπειλῶν ἄλλως τε τὴν ζωὴν των καὶ ἐπισειῶν τὴν σπάθην ἐπὶ τοῦ τραχήλου των. Ἄλλ' οὗτοι ἀκλόνητοι εἰς τὴν πρὸς τὸν Χριστὸν ἱεράν πίστιν των μετὰ περιφρονήσεως καὶ αὐθις ἀπέρριψαν καὶ τὰς ὑποσχέσεις καὶ τὰς ἀπειλὰς τοῦ νέου Δεκίου (ἂν παραβάλλωνται τὰ μικρὰ τοῖς μεγάλοις) ὥστε ἀ-

